

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμένου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησίᾳ δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ φρ. 10,—

Ἑξαμήνιος 4,50

Ἑξαμήνιος 5,50

Τριμήνιος 2,50

Τριμήνιος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ Τ.Ν. 1879

ΔΙΕΥΣΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 19ος

Ἐν Ἀθήναις, 20 Ὀκτωβρίου 1912

Ἔτος 34ον.—Ἀριθ. 47

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΙ ΤΗΣ ΑΛΕΠΟΥΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'. (Συνέχεια)

Με αὐτὸν τὸν τρόπον ἐκτύπησε τὴν καμπάνα τόσῳ δυνατῶ καὶ τόσῃ πολλῇ ὥρα, ὥστε οἱ γείτονες ἤρθαν μαζεμένοι στὸ καμπαναριὸ μὲ σκοῦτες στὰ χέρια καὶ ἀρχίσαν νὰ δέρνουν τὸν Ἀρπάχρα. Δὲν ἐπίστευαν, ὅτι ὕστερα ἀπ' αὐτὰ θὰ ἐπέμενε ἀκόμη νὰ θέλῃ νὰ γείνῃ, καλόγερος, καὶ ὅπως αὐτὸ ἐγείνῃ. Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ τὸν κυρέψουν, δηλαδὴ νὰ τοῦ ξυρίσουν ἕνα στρογγυλὸ μέρος στὴν κορυφὴ τοῦ κεφα-

τὸ ὁποῖον τοῦ ἐτσουρούφησε τῆς τρίχης τοῦ κεφαλοῦ του. Ὁ Ἀρπάχρας ἔβγαλε κάτι οὐρλιάσματα, ὥστε οἱ ἄλλοι καλόγεροι εἶπαν ὅτι αὐτὸς εἶνε ἀνυπόφορος καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ τὸν βάλουν νηστεία, μὲ μόνον ψωμί καὶ νερὸ ἐπὶ μία ἐβδομάδα γιὰ νὰ τὸν τιμωρήσουν.

Ἀμέσως τότε ὁ Ἀρπάχρας εἶπε πῶς δὲν ἐπῆγε στὸ μοναστήρι γιὰ νὰ τρώῃ μόνο ψωμί καὶ νερὸ καὶ πῶς ἤθελε νὰ φύγῃ. «Ναί, τοῦ λέω, αὐτὸ εἶνε τὸ καλλίτερο. Χρειάζεται δυνατὸ μυαλὸ καὶ καλὸς χαρακτήρ γιὰ νὰ καλογερέψῃ κανεὶς ὅπως ἐγώ, καὶ σὺ ποτέ σου δὲν θὰ κάνῃς κι' ἐκατὸ χρόνων νὰ γείνῃς». Ἐπειδὴ ἔχω καλὴ ψυχὴ, τὸν ἐδοθήσα νὰ φύγῃ κρυφά. Ἀλλὰ αὐτὸ ἦτον ἐναντίον τοῦ κανονισμοῦ καὶ ἕνας ἀπὸ τὸ μοναστήρι, ποῦ πῆγε στὴ Ρώμῃ, τὰ εἶπε ὅλα στὸν Πάπα, καὶ ὁ Πάπας με ἀφώ-

ρεσε καὶ ἀπὸ τότε εἶμαι ἀφωρεσμένη. Δὲν μπορεῖς νὰ φαντασθῇς πόσο βάρος τῷχω αὐτὸ στὴν ψυχὴ μου. Ἄν μεῦθινε ὁ Βασιλεὺς ὁ Δεῶν τὴν ἄδεια, θὰ ἐπῆγαν νὰ μοναχὴ μου στὴ Ρώμῃ καὶ θὰ ζήτοῦσα ἀπὸ τὸν Πάπα νὰ μεῦ λύσῃ τὸν ἀφορισμό. Τώρα ἀνεψιέ μου — Πάτερ μου, θέλω νὰ πῶ, — σὺ ἐξωμολογήθηκα ὅλας μου τῆς ἀμαρτίας. Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ δείξω πῶς μετανόησα;

Ὁ Σκαρφάλης ἐσυγκινήθη παρὰ πολὺ ὅταν εἶδε τὴ θείᾳ του νὰ ταπεινώνεται ἐτσι! ἔσπασε ἕνα μικρὸ κλαδάκι ἀπὸ τὴ φραγὴ καὶ ἐκτύπησε τρεῖς φορές τὴ Μαριόλα ἀπαλά. Ἐπειτα τὸ ἄφησε χάμω καὶ τῆς εἶπε νὰ τὸ πηδήσῃ τρεῖς φορές.

— Τώρα, ἀγαπητὴ μου θεία, τῆς λέει πάλι, φίλησε αὐτὴ τὴ βέργα, γιὰ ν' ἀπο-

δείξῃς πῶς ἡ λύπη σου εἶνε ἀληθινή.

Ἡ Ἀλεπού ἐπῆρε ἀπὸ χάμω τὴ βέργα καὶ ἔκανε τάχα πῶς τὴν ἐφίλησε, ἀλλὰ ἔκλεινε κοροϊδευτικὰ τὸ μάτι τῆς ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ δὲν ἔδλεπε ὁ Σκαρφάλης.

— Εἰς τὸ ἐξῆς, λέει ὁ Σκαρφάλης, πρέπει νὰ κάνῃς καλὰ ἔργα ἔς ὅλη σου τὴ ζωὴ. Νὰ πηγαίνῃς στὴν ἐκκλησίᾳ κάθε Κυριακῇ, νὰ κάνῃς πολλές ἐλεημοσύνας καὶ νὰ μὴν ξανακλέψῃς, οὔτε ψέμματ' νὰ λές, οὔτε ν' ἀπατᾷς τὸν κόσμον.

Ἡ Μαριόλα ὑπεσχέθη ψεύτικα, ὅτι θὰ τὰ κάνῃ ὅλα αὐτά.

Ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμο τοὺς καὶ ἔφθασαν σὲ λίγο ἔς ἕνα μοναστήρι, ὅπου ἐξοῦσαν πολλὰς καλογρηές. Ἀπὸ μέσα κι' ἀπ' ἐξω ἀπὸ τὴν ἀνοιγμένη πύλη τοῦ μοναστηριοῦ, ἐπηγαίνοντο μὲ σεβασμὸν καὶ με ἔννοια πολλοὶ κόκοροι καὶ κόττες. Ἡ Ἀλεπού τοὺς ἐκύτταζε μὲ μεγάλη ὄρεξι. Ἐπὶ τέλους δὲν ἐκρατήθη, ἐπῆρε φόρα καὶ χυῶνκε ἐπάνω σὲ μίαν ὠρῖα παχουλὴ πουλακίδα.

Τοῦ Σκαρφάλῃ ἐκακοφάνη πολὺ αὐτὸ ὥστε ῥα ἀπὸ ἐκεῖνες τῆς ἐξωμολογήσεως κι' ἐκείνες τῆς ὑποσχέσεως. Τρέχει, ἀρπάζει τὴ Μαριόλα ἀπὸ τὴν οὐρὰ καὶ τὴν τραβά πρός ἐνα γεφύρι ἐνὸς μικροῦ ποταμοῦ.

— Ἀ! θεία μου, πῶς μπορεῖς κι' ἐκάνες αὐτὸ τὸ

πράγμα; της έλεγε κάθε λίγο ο Σκαρφάλης με μεγάλη λύπη και απορία.

— Πώς μπόρεσα να κάνω ποιό; είπε με μεγάλο θυμό η Μαριόλα κυττάζοντας με τα μάτια στηλωμένα στην πύλη του μοναστηριού. Αυτό είναι ανυπόφορο! αιοθάνομαι άηδία να βλέπω πώς ο ίδιος ανηψιός μου είναι τόσο σκληρός ώστε να βλέξει με τον ου του τέτοιες κακές ιδέες για την κακομοίρα τη θειά του, που τόσο ά-

δικα την κατηγορούν. Καθώς έφθάναμε 'ς αυτό το μοναστήρι, έσυλλογίστηνα με λύπη της ψυχής όλων των πουλερικών που έφαγα τόσα χρόνια τώρα, όταν ήμουν άμαρτωλή και θέλησα να συμβουλευθώ αυτή την κότ-

τα τί ήμπορούσα να κάμω για να εξαλείψω της άμαρτίες μου; 'Αλλ' αυτή δεν ήθελε να με περιμείνει για να μι' ακούσει κι' εγώ φοβήθηκα να μη χάσω την ευκαιρία και γι' αυτό έτρεξα από πίσω της. Πιστεύω ότι θα νιρέπεται και συ τώρα, ανηψιέ μου. 'Αλλ' 'ς τ' άφ' ή σου με πεία αυτό το ζήτημα; εγώ έχω αγαθή ψυχή και ελπίζω ότι θα πάρης παράδειγμα από μένα.

Ο φτωχός ο Σκαρφάλης άπεστομώθη απ' αυτήν την υποκρίσιαν και δεν είπε τίποτε. Έξηκολούθησαν το δρόμο τους σιωπηλοί. Όταν έβασαν στο παλάτι του Λέοντος, η Μαριόλα έσάκωσε το κεφάλι της και έκαμε την άδιαφορη από μέσα της όμως έτρεμε.

(Επεται συνέχεια)

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΣΤΟΛΟΥ

Β'

Δέ λαγγεύουνε τ' μάτια
Που αντίκρύζουν τρικυμίες,
Και οι βαρκούλες τους είνε άτια
Στου Πελάου τις έρημιές.

Δέ φοβούνται όχι! τ' αστήθη
Που βαρούνε οι Άνεμικές,
Και οι Νεράιδες απ' τ' άβυσθ
Τ' α σαλεύουνε οι κακές...

Μήτε τρέμουνε τ' χέρια
Που τ' οδοίκι έν' κρατάν,
Με τ' ά κύματα ως σιάστερία
Τ' α καϊκάκια τους πετάν...

Τ' είνε οι ναύτες να φοβούνται
Μιάς καρδιάς λαθωματιάς,
Που μερόνυχτα χτυπιώνται
Με της Μπόρας τις φωτιές;

Τί για ναύτες οι πολέμοι
Και οι βροντές των κανονιών,
Που δέ σκιάζουνε οι Άνέμοι
Στις φτερούγες των πανιών;

ΓΙΑΝΝΗΣ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗΣ

Ο ΚΑΛΟΣ ΣΚΥΛΟΣ

(Συνέχεια και τέλος. Ίδε σελ. 401)

Τ' ας άκολουθους ήμέρας, ο Θανάσης παρετήρησεν, ότι ο άφεντικός του τον επέβλεπε διαρκώς. Τ' ο μίσός του έναντίον τ' ου σκύλου, γεννηθέν από την νύκτα της κλοπής, ηξήθη και ο κακός ύπνρέτης άπεφάσισε να τον έκδικηθή.

Από τότε τ' ου έδιδε ουνα κόκκαλα με τ' ό χέρι του, τον έχάιδευε και τον έπεριποιείτο πολύ. Ο δέ Σουλτάνος έφαινετο ως να έληθμόνησε τ' ό έπειρόδιον, άφ' ου μάλιστα ο Θανάσης έδειχνε τώρα τιμωρία παραδειγματική.

Μίαν ήμέραν, πολύ πρωί, έν' οι κάτοικοι της άρρεπαύλεως ήσαν άκόμη βυθισμένοι εις τον ύπνον, ο Θανάσης έσηκώθη, έφώναξε τον σκύλον, τον έχάιδεψε, τ' ου έδωσεν ένα μεγάλο κόκκαλο και τον έτράβηξε προς τ' ό ποτάμι.

Έκεί, πριν τ' ό ζ'ον ύποπτεύση τίποτε κ' έν' έρροκάνιεν άκόμη τ' ό κόκκαλόν του, ο Θανάσης τ' ου έπέρασεν έξαφνα εις τον λαϊμόν ένα σχοινί, από τ' ό ποτον ήτο δεμένη μία μεγάλη πέτρα, και προσεπάθησε να τον σπρώξη ώστε να πέσ' εις τ' ό νερό.

Άλλ' έλογάριασε χωρίς την δύναμιν τ' ου σκύλου, ο όποιος άντεστάθη τόσον καλά, ώστε ο ύπνρέτης, έπιμένων και άγωνίζόμενος να τον πετάξ' η, ποραπάτησε, έγλύστερσε και, άντί τ' ου σκύλου, έπεσεν εις τ' ό ποτάμι αυτός.

Δέν ήξευρε να κολυμβά. Κινών άτάκτως χέρια και πόδια, έξερώνιεν άπελπισμένος, άλλα δέν τον ήκουε κανείς.

Η δέ δύναμις τ' ου ρεύματος ήτο μεγάλη και βεβιάως θά τον παρέσυρε προς ένα μικρόν κατορράκτην, ο όποιος έκινούσε τον νερόμυλον.

Τότε ο Σουλτάνος, άφ' ου με μίαν θουραστήν διεξήλθη απηλλάχθη από τ' ό σχοινί, τ' ό όποιον ο έγληρός του δέν είχε προσήλθη να σφίξη, όρκετά δυνατά, έπείσεν εις τ' ό ποτάμι κ' έβυθίσθη εις τ' ό νερόν επανειλημμένως, δια να σώση έκείνον, ο όποιος έμελέτησε τον πνιγμόν του. Μετ' α πολλές γενναίας προσπάθειας, κατώρθωσεν επ' τέλους νάρπάξ' η τον Θανάσην και να τον αναθάσ' η εις την έπιφάνειαν. Δέν ήρκει αυτό. Έπρεπε τώρα να φθάσ' η εις την έχθρ' η. Καί κρατών τον ύπνρέτην προσεκτικά με τ' α δόντια του, κατώρθωσε να τον βγάλλ' η έξω και να τον όφισ' η λιπόθυμον επί της γλ' όης.

Όταν ο Θανάσης συνήλθην από την λιποθυμίαν, είδε τον Σουλτάνον, ο όποιος τ' ου έγλειφεν όλονέν τ' ό πρόσωπον δια να τον έμψυχώσ' η. Τότε ένόησε τ' α πάντα.

— Καλό μου σκυλί! έψιθύρισεν, έν' τ' α θ' ορμά του δάκρυα έπιπταν επάνω εις την βρεγμένην γούναν τ' ου ζ'ου' η ήθελα να σε σκοτώσω και συ με' α σώξ' ης τ' η ζωή! Έχεις καλλίτερη ψυχή από μένα και με τ' η γενναία σου πράξ' η με διορθώνεις για πάντα!...

Ο Σουλτάνος, ως να ένοούσεν αυτά τ' α λόγια, έπηγαυόησεν τ' ό ιώρ' η, γαυγίζων με χαράν.

Ο κύρ Ζαχαρίας, τον όποιον ή άπουσία τ' ου ύπνρέτου, συμπίπτουσα με την άπουσίαν τ' ου σκύλου, είχε βάλ' η εις ύποψίαν, έφθασε μετ' όλίγον εις την έχθρ' η τ' ου ποταμού και έξεπλάγη βλέπων τον Σουλτάνον εις διαχύσεις και τρυφερότητας με τον ύποτιθεμενον κλέπτην.

Η έκπληξις του έμεγάλωσεν άκόμη, όταν είδε τον Θανάσην μουκ' υμένον, να σηκώνεται έπιπόνως και να έρχεται εις προύπαντήν του, λέγων με τ' απεινόν ύφος και αδύνατην φωνήν:

— Άφεντη κύρ Ζαχαρία, πρέπει να σου τ' α φανερώσω όλα και τ' ου λογου σιυ έπειτα κάμε ό, τι θέλεις!

Και τ' ου διηγ' ηθη λεπτομερώς όλα τ' α συμβάντα, από την άπόπειραν της κλοπής τ' ου σάκκου με τ' ό σιτάρι, έως την σκηνήν που διεδραματίσθη πρό όλίγου.

Δέν έξερ' η τί έγινε μέσα μου, έπεν εις τ' ό τέλος, άλλ' άμα είδα πώς ο Σουλτάνος, με τόσον κόπο, με' έσωσε τ' η ζωή, έν' εγώ, τόσον καιρό τώρα, έμελειτούσα τ' ό θάνατό του, — άμα κατάλαβα πώς με ζωογονούσε με τ' η θερμή του πνοή αυτός που, μία στιγμή προητέρη, τ' ου έδεσε πέτρα στον λαϊμό για να τον πνίξ' η, — ντράπηκα τ' ό έν' ε' ου και ώρκίσθηκα να ξαναγίνω τίμιος άνθρωπος. Θά με βοηθήσης και τ' ου λόγου σου και θά με κρατήσης, μ' όλα αυτά, στην ύ-

πηρεσία σου; Σου δίνω τ' ό λόγο μου, κύρ Ζαχαρία, πώς από σήμερα θά είμαι ο πιο πιστός και τίμιος δουλευτής σου!

Ο κτηματίας ευεκινήθη από αυτήν την αυθόρμητον έξομολόγησιν. Άφ' ου ο Σουλτάνος, — έσκέθη, — ο μόνος μάρτυς της πρωϊνής σκηνής, έστ' ρεϊτο τ' ου λόγου, ο Θανάσης, αν ήθελε, δέν ήμπορούσε να πλάσ' η άλλιν κανένα παραμύθι, όπως δια την νύκτα της κλοπής; Άρα ο ύπνρέτης πραγματικώς είχεν άποφασίση να είνε ειλικρινής και τίμιος.

— Καλά, τ' ου είπε, σε συγχωρώ κ' ελπίζω να μη με κ' αμης να μετανόησω για την καλωσύνη μου.

Μείνε ήσυχος, άφεντικό, άπεκρίθη ο Θανάσης, χαϊδεύων τον σκύλον θά μοιάσω κ' εγώ τ' ου Σουλτάνου που θά τον αγαπώ πάντα σ' α σωτήρ' η μου.

Ο Θανάσης έκράτησε τον λόγον του. Τ' ό παράδειγμα τ' ου καλού Σουλτάνου τον είχε μεταμρφώσ' η και ούτε ο Ζαχαρίας είχεν εις τ' ό έξ' ης πιστότερον ύπνρέτην, ούτε ο σκύλος καλλίτερον φίλον.

(Clotilde Leclerc)

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

ΑΘΗΝΑ' Ι' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΝ ΚΑΙΡΩ ΠΟΛΕΜΟΥ

Άγαπητοί μου,

Ι παριω-
ται 'Αθη-
ναίσι, τ' ου
παλαιού
συρμα, —
εί περιφη-
μοι ζητω-
πόλεμοι
τ' ου 97, —
άπαιτού-

σαν έπιμόνως δύο πράγματα: πρό τ' ου πολέμου, να κάμνη ο λαός διαδηλώσεις και να δείχν' η τ' ό μένος και τον ένθουσιασμόν του με φωνάς και μετ' η την κήρυξιν τ' ου πολέμου, να κλείσουν τ' α θέατρα, τ' α κέντρα τ' ου διασκεδάσεων, ως κ' αυτά άκόμη τ' α καφενεϊα, και ή πρωτεύουσα να βυθίσ' η εις σιωπήν, εις σκότος και εις πένθος. Ευτυχώς, ούτε ή μία χάρης τ' ους έγεινεν, ούτε ή άλλ' η. Και έν' ου, καθ' όλην την διάρκεια της έπιστρατεύσεως, ο λαός έκαμε τ' ό καθήκον του χωρίς όρυβον, χωρίς φωνασκόν ψευδοένθουσιασμόν, με ήσυχίαν, με σοβαρότητα, με άποφασιστικότητα και με τ' ό έσωτερικόν, τ' ό άληθινόν έκείνο αίσθημα, τ' ό άντ' όξιον της περιστάσεως, όφ' έτέρου ή συνήθους ζωής της πόλεως δέν διεκόπη ούτε μίαν ήμέραν, και μετ' η την έναρξ' ην άκόμη τ' ου πολέμου, όλα τ' α κέντρα τ' ου 'Αθηνών, και αυτά τ' α θέατρα, έξηκολούθησαν να λειτουργούν. Είνε ά-

ληθής, ότι δια τ' α θέατρα, α διαμαρτυρία τ' ου πατριωτών παρ' όλίγον να εισ-
ακουσθ' ην κ' ένα βράδυ ή 'Αστυνομία ήμ-
πόδισε τ' ας παραστάσεις. Άλλ' ευθύς την έπομένην ή Κυβέρνησις έδωσε διαταγήν να εξακολουθήσουν κ' έδήλωσεν, ότι κανείς λόγος δέν ύπήρχε να φαν' η ή πρωτεύουσα τ' ου 'Ελληνισμού ως πεν-
θοῦσα εις ήμέρας έθνικής χυρ' ας και ύπε-
ρηφανείας. Έτσι οι παράξενoi πατριώ-
ται ήναγκάσθησαν να σιωπήσουν. Και μέ-
χρι της στιγμής που σ' ας γράφω, οι 'Α-
θηναί εξακολουθούν να ζ'ουν την συνήθη
ζωήν, με μόνην την διαφοράν ότι ή κί-
νησις εις τ' α κέντρα είνε πολύ ζωηρο-
τέρα τώρα, ένεκα της συρροής τ' ους ξέ-
νων, έπαρχιωτών, τουρκομερικτών, έθε-
λωντών, έπιστρατών, άναποκριτών, ά-
πεσταλμένων, κτλ. Τ' α θέατρα παριστά-
νουν, εί κινηματογράφοι λειτουργούν, αί
μουσικαί παίζουν, τ' α καφενεϊα, τ' α ζαχα-
ροπλαστεϊα, τ' α ζυθοπωλεία τ' ου κέν-
τρων είνε άνοικτά μέχρι βαθείας νυ-
κτός, τ' α σχολεία, τ' α μαγαζεία, τ' α έρ-
γοστάσια εργάζονται, και παντού βλέπει
κανείς κόσμον, πλήθος πυκνόν, κινούμε-
νον, περιφερόμενον, συνωσιζόμενον, κα-
θήμενον. Κάθε τόσον τ' ό αναστατώνουν
οί έφημεριδοπώλαι με τ' α τριχάσματα και
τ' ας φωνάς των: — 'Η δευτέρα έκδοσις
της «Έστίας»!... ή τρίτη έκδοσις τ' ου
«Καιρών»!... ή παρέρημα της «Νέας
Ημέρας»!... Και όλοι σπεύδουν να προ-
μηθευθ' ην τ' ό νέον έντυπον, τ' ό όποιον,
κατ' α κανόνα πλέον, ό' αναγγέλλ' η και
μίζν νέαν νίκην τ' ου συμμάχων. Τότε
σχηματίζονται όμιλοι, άντηχούν ζητω-
κραυγαί και αί διάφοροι όρχήστραι παί-
ζουν έναλλάξ τ' ους έθνικούς ύμνους τ' ου
Βαλκανίων. 'Η χαρά, ή αγαλλίασις, ο
ένθουσιασμός βασίλειον παντ' ου. Αυτός
ο πόλεμος, εις τ' ας 'Αθήνας, όμοιάζει με
πανηγύρι.

Άλλ' αί νίκαι, θά π' ητε, αναγγέλλ-
ονται μαζί με άπωλείας. Είνε οι νεκροί
τ' ου πολέμου, οι τραυματίαι... 'Η σκέψις
ότι χάνονται τόσοι άνθρωποι, δέν έλατ-
τώνει την χαράν της νίκης; Βεβαίως
την έλαττώνει, άλλα δέν την καταστρέ-
φει. Οι νεκροί τ' ου πολέμου, όπως σ' ας έ-
λεγε προηδ' ης και ή Διάπλασις, δέν πεν-
θοῦνται, άλλα μαλαρίζονται. Πώς είνε
δυνατόν να ύπάρξ' η νίκη χωρίς άπωλείας;
Και άπέναντι έκείνου, τ' ό όποιον κερδι-
ζει σήμερα ο 'Ελληνισμός και ο Χρι-
στιανισμός της 'Ανατολής έν γένει, αί
άπωλείαι είνε μικρά. Διά τ' ου ή χαρά
δέν καταστρέφεται. Και δια τ' ουτο, μετ' η
την πρώην στιγμήν, μετ' η την θ' υβερ' αν
σκέψιν την άπυθνυομένην προς τ' ους μα-
καρίους κ' ένδόξους καιρούς, ή χαρά έ-
πανέρχεται κατακτητική κ' έπικρατεί.
Είνε ή έθνική αγαλλίασις, ή ύπερηρά-
νεια, ή μέθη της νίκης. Ζώμεν τ' ας με-
γαλητέρας ήμέρας της ιστορίας μας, και

είνε ήμέραι χαρούμενοι, ευτυχείς. Ναί,
κάμνομεν ένα πόλεμον, που όμοιάζει με
πανηγύρι. Με μικρές σκετικώς ουσίας
εις αίμα, νατάγομεν νίκαις, θριάμβους,
που θά έχουν άνυπολόγιστον δια τ' ό μέ-
λον μας σημασίαν. Άρκεί να συλλογι-
σθ' η κανείς ό,τι από σήμερα, τ' α Βαλκα-
νικά Κράτη, ήνωμένα, ίσχυρά, νικηφόρα,
άπελευθερώντα τ' ους αδελφούς των, άπο-
τελούν την 'Εβδόμην Δύναμιν της Ευ-
ρώπης.

Σ' ας άσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΠΕΤΡΟΣ ΠΙΟΝΣΑΙ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ANDRÉ VALDÉS)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΛΘ' (Συνέχεια)

— Περιποιήσου με καλά, αγαπητέ
φίλε, όπως έπεριποιήθης και τον πλ' αρα-
χον. Τ' ό εδιάβασα εις τ' ας έφημερίδας.
Έπανάλαβε άκόμη μίαν φοράν τον άθλόν
σου έκείνον... Θάναταιερόης με τ' ό πα-
ρχάνω.

— Τότε είχα όρμακα, επιδέσμούς,
απ' όλα. Έδώ δέν έχω άπολύτως τί-
ποτε! άνένραξεν ο Πέτρος έν άπογνώ-
σει. Άλλα θά κ' αμω τ' αδύνατα δυνατά...
Νά, έρχονται άνθρωποι, θά τ' ους στείλω
να φέρουν ό, τι χρειάζεται.

Ένίσχυσις.

Τ' ου όντι, τ' ό έδαφος άντήχησεν από δι-
πλουν φρενιτιώδη καλπασμόν, και δύο άν-
θρωποι επήδησαν κάτω, πριν καλά-καλά
σταματήσουν τ' αλόγα των.

Ήτο ο Άντώνης και ο Άνσέλμος.
Ο Πέτρος έτρεξεν ευθύς να τ' ους πρού-
παντήσ' η.

— Λοιπόν; ήρώτησεν ο πουλπέρος,
τ' ου όποιον ή ζωηρά και φαιδρά φυσιο-
γνωμία έμαρτύρει την επελευσάν ψυχήν
μεταβολήν. Τί συμβαίνει; Πές μου
αυτή την ιστορία τ' ου χρημάτων, που
ένδιαφέρει λιγάκι τ' ους γκώσσους μου.
Δέν ανατάλαβαν τίποτε και θείλουν να
τ' α πάρουν όλα.

— Θα σ' ας έλεγα να περιμένετε ως
να έπιστρέψ' η ο Ίερώνυμος, άπεκρίθη ο
νέος, γιατί 'ς αυτόν έδωσα να φυλάξ' η
τ' α χρήματα' άλλα να τ' ους, έρχεται!

Τ' ου όντι, κημπτόμενος υπό τ' ό βάρος
μεγάλου κορμού δένδρου, ο καλός Άρ-
γεντινός επέστρεψε.

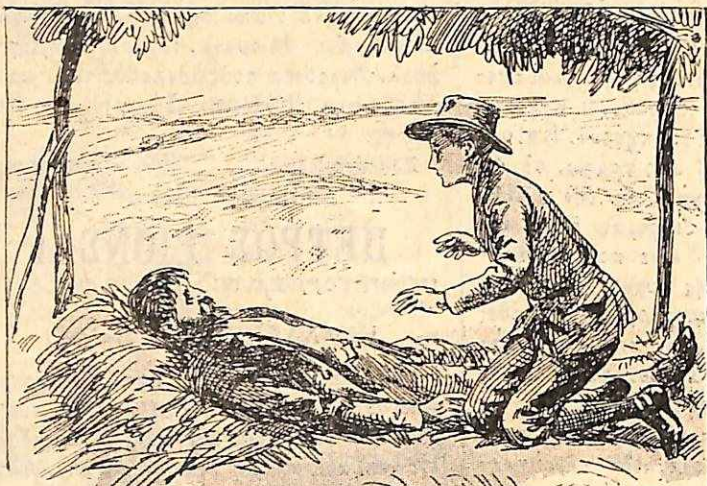
— Νά ένας καναπές! είπε φαιδρώς
ρίπτων κατ' α γ' ης τ' ό φορτίον τ' ου καθ' η-
στε να τ' α παύμε.

— Πήγαυε πρώτα να σέρ' ης τ' α χρή-
ματα και τ' α χροτιά, είπεν ο Πέτρος,
τον όποιον ή ανάγκη έκαμνε να κουτσο-
μιλ' η και τ' α ισπανικά.

Ο γκώσσος ύπήκουσε κ' έφερε την
δέσμην των χαρτονομισμάτων με τ' ό βι-
βλιάριον.

— Μπα! άνέκραξεν ο Άντώνης.

γαλλικά χαρτονομίσματα! τί σπάνιο πράγμα! Χαίρω πολύ να τα βλέπω... Μά εδω είναι ελόχληρη περιουσία. "Ολ' αυτά τα είχε επάνω του;
— Ναι, μαζί με μερικά χαρτονομίσματα.

«Θά κάμω τὰ δύνατα δυνατά!...» (Σελ. 407, στ. γ')

τα όργεντινά. «Εν άπ' αυτά άνηκε στον Πάντσου και το πήρε.

— Ναι, το ξέρω... Αλλά όμως;
— Διάβασε, είπεν ο Πέτρος παρυσίζων το φυλλάδιον των έπιταγών.

— Μπα, μπα! έκαμεν ο γέρον Γάλλος το κορνέ αυτό είνε του μαρκησιού Ριονσαί... Πώς ο άνθρωπος αυτός το είχε επάνω του;... Θα του τώλκεψε... Μαζί με τα λεπτά βέβαια... Έδες το τελευταίο τσέκ; όκω χιλιάδες φράγκα λέει... Είνε λοιπόν πως φανερό πως τον κατάφερε να σηκώσει τα χρήματά του από την Τράπεζα και κατόπι του τώλκεψε.

— Δεν είν' έτσι;

— Μά βεβαίως.

— Τώρα, εξηκολούθησε ο νέος, εξάγων από το θυλάκιόν του το πορτοφόλι του, ίδες και αυτά.

— Είνε τα χαρτιά του κόμητος Πέτρου Ριονσαί, υιού του μαρκησιού; μήπως είδες σεις;

— Ίδου το πιστοποιητικόν της ταυτότητός μου με τη φωτογραφία μου.

— Είσθε ο κόμης Ριονσαί! άνέκραξεν ο γηραιός πουλπέρος μ' έκπληξιν μαζί και σεβασμόν. Τώρα έννοψή τη συγκίνησή σας μπροστά 'ς αυτό το καρνέ που σας φανέρωσε το έγκλημα. Μά το καρνέ αυτό λέγει και κάτι άλλο: ότι τα χρήματα είνε δικά σας. Μη σας νοιάζει, θα τα πάρετε πίσω, εγώ αναλαμβάνω. Όσο για τάλλα, τάργεντινά, είνε δικά του; άς του τώλκωμε για να γιατρευθώ.

— Έπιθυμούσα να πάρετε ένα από τα δικά μου χαρτονομίσματα και να μισρα-σθούν άλλο ένα οι δύο αυτοί καλοί γκώσσοι.

— Τίποτε. Ούτε αυτοί, ούτε εγώ το κάνουμε τώρα για παράδες. Θα το παίρναμε για προσβολή.

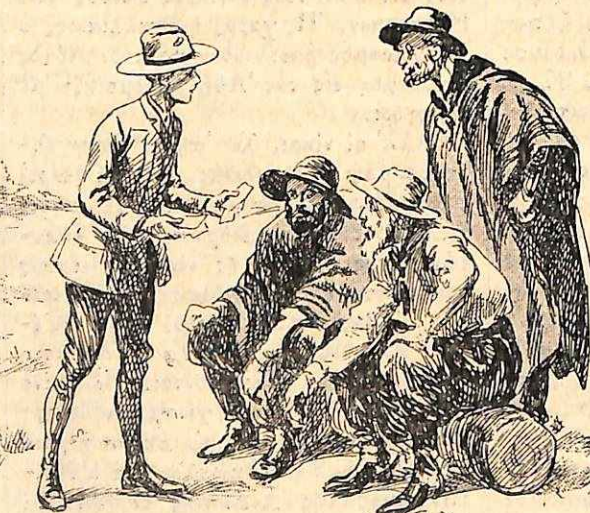
Ο Άνσελμος και ο Γερώνυμος, εις τους οποίους ο Άντώνης μετέφρασε τα λεχθέντα, έπεδοκίμασαν. Ο Άντώνης εξηκολούθησε:

— Άς τους άπειρημώσω ο Ίσπανός μ' αυτά που του μένουν. Έγώ δέν έχω άνάγκη. Άς κυττάζωμε τώρα την πληγή του, άφου

για να μιλήσω, πρέπει να γίνει καλά. Μονάχα, όσο τον βλέπετε να πηγαίνει, καλλίτερα, τόσο να φυλάγεσθε από αυτόν, γιατί είνε ο χειρότερος κακούργος άπ' όσους είδε ποτέ ο κόσμος!

Όμιλούντες, έπαιρναν άλλεπάληλα ματέ, δίδετο κάθε γκώσσος σεβόμενος έαυτόν έχει πάντοτε μαζί του την μικράν συσκευήν, την απαραίτητον διά την κατασκευήν του ποτού.

Είνε επιτηδείσιος εις το νανάπτει, φωτιάν με τα πλέον άλλόκοτα ύλικά, το δέγμα της μικρής προχής; που βρά-

«Μπα! γαλλικά χαρτονομίσματα!...» (Σελ. 407, στ. γ')

ζει είνε δι' αυτόν ή γλυκυτέρα μουσική. Άφισας λοιπόν τους δύο γκώσσους εις την τερπνήν των ένασχόλησιν, ο Πέτρος και ο γηραιός του φίλος έπέστρεψαν παρά τον τραυματιάν, του οποίου οι πόνοι είχαν αυξησώ.

Με δεξιάν χείρα, ο Άντώνης έσή-

κωσε τον αυτοσχέδιον έπίδεσμον και τον έκύταξε με μορρασμόν ευερίωνον.

— Το μάλλινο ύφασμα δηλητηιάζει την πληγή, είπε; χρειάζεται λινό και δέν έχομε.

Άμέσως ο Πέτρος άφηρεσε τα ένδύματά του και ήρχισε να κόπη εις λωρίδας το λινό υποκάμισόν του, με το ψαλλίδι που είχε επάνω του.

— Ίδου, είπε.

— Έπρεπε όμως να βγή πρώτα ή σφαίρα, υπέλαθεν ο πουλπέρος; εγώ δέν τολμώ να το έπιχειρήσω; σεις;

— Ούτε εγώ. Άς στείλωμε τον Γερώνυμο στην πλησιέστερα πόλι να μάς φέρη ένα γιατρό με κάθε ύσια...

— Ναι, είνε το μόνο.

— Τρέχω! είπεν ο γκώσσος, ο όποιος τους είχε πλητιάσει εν τώ μεταξύ και τα ήκουσεν όλα.

Και μετ' ελίγον εκάλπαζεν εις την πεδιάδα, την όποιαν έψηnen ο ήλιος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Μ'

Η ΑΓΩΝΙΑ ΕΝΟΣ ΚΑΚΟΥΡΓΟΥ

Παραλήρημα.

Με χλιαρόν νερόν, εις το όποιον έρριψαν και ελίγον κονιάκ που είχε φέρη ο Άντώνης, έβρεξαν πανιά και τα έπέθεσαν επί της πληγής. Αυτό άνεκούφισεν ελίγον τον άσθενή. Του έδωσαν να πιή. Άπό καιρού εις καιρόν του ήρχετο έλαφρός παροξυσμός κ' έκτυπούσε τότε το κεφάλι του εις το χορτόστρωμα, το όποιον τώ έχρησιμευεν ως κλίνη.

Ο Πέτρος εφόρεσε πάλιν τα ένδύματά του, χωρίς υποκάμισον, και εξήλθε με τον φίλον του, διά να συνομιλήσουν.

— Άμφιβάλλω αν θα την γλυτώσω, είπεν ο Άντώνης. Μ' αυτή τη ζέση, άφου δέν έβγηκεν ή σφαίρα, φοβούμαι μή γίνει γάγγραινα ή τέτανος.

— Άχ, και όμως πρέπει να σωθώ! πρέπει να μιλήσω! άνέκραξεν ο Πέτρος με άπελπίσιαν. Πώς να κάμωμε! όσο συλλογίζομαι ότι ο άνθρωπος αυτός ξέρει που βρίσκεται τώρα ο πατέρας μου και, από ένα άνατανόητον μίσος, έπιμένει να σιωπώ!...

— Δυστυχισμένο παιδί! έψιθύριεν ο πουλπέρος, συγκινηθείς μέχρι δακρύων, αυτός που ένόμιζεν ότι δέν είχε πλέον καρδιάν!...

— Σε πόση ώρα μπορούμε ναχώμε το γιγνός;

— Άν ο Γερώνυμος τον εύρη στο σπίτι του, μπορεί να τον φέρη σε δυό ώρες, γιατί το άλογο είνε θαυμάσιο.

— Φθάνει να τρέχη το ίδιο και το άλογο του γιατρί;...

— Ά, συνήθως έχουν καλά άλογα,

γιατί κουράριυν πολύν κόσμο έδω στο Κάμπο... Άν μου φέρη εκείνον που του είπα, είνε πολύ καλός, μά θα μάς γυρέψη, πολλά.

— Όσα θέλη! φθάνει να μου δώση αυτό τον άνθρωπο!

Έπονήθον εις το ράντσο και εκάθησαν διά νακούσουν το παραλήρημα του τραυματιού.

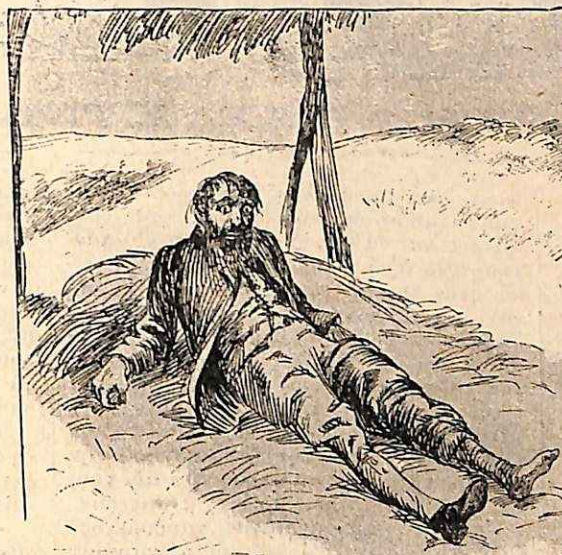
Ήσαν φράσεις άσυνάρτητοι, λέξεις άκατάληπτοι, άνοφόμενοι ββαίως εις έπεισόδια από την πληρη έγκλημάτων ζωήν του εξηγηνισμένου αυτού κακούργου.

Έπανέβλεπεν ίτως έμπρός του τα πολυθρίθμα όύματά του κ' έγελκύτε με την άφροσύνην και την εύπιστίαν των.

«Για όσους δέν θέλουν, — έλεγε με την θωπευτικήν του φωνήν, — έχω χλωροφόρμιο... Είνε πολύ γλυκό, δέν αισθάνεται κανένας τίποτα... ούτε τη μαχαιριά... ά, είνε πολύ γλυκειά... Δότε μου χλωροφόρμιο... έχω στην τσέπη μου... μαζί με τη φωτογραφία του... Την κυτάζω χαμιά φορά... Τον αγαπούσα πολύ... ήταν τόσο καλός!»

Ο Πέτρος έσφιγγε νευρικός τον βρα-

χιόνα του Άντώνη, δίδε οι άσυνάρτητοι αυτοί φράσεις είχαν τώρα νόημα δι' αυτόν. Έπρεπε σύσσωμος να μετά βίας ε-

«Δότε μου χλωροφόρμιο!» (Σελ. 409, στ. α')

χρητούτε τα δάκρυα, συλλογίζόμενος ότι ένας άνδρας δέν πρέπει να κλαίη; όλοι όμως οι μύς του προσώπου του συνεσπώντο έπωδύνως ως να έλλαιε.

Το παραλήρημα του τραυματιού, εις τον παροξυσμόν του πυρετού, εξηκολούθει:

«Κάμνετε μεγάλας προόδους, αγαπήτε μαρκήσιε... λαμπρά!... Θα μπορέσετε να διευθύνετε τους γκώσσους μου... Λαμπρά!... πολύ καλά!... Δότε μου χλωροφόρμιο... πινώ πολύ, υποφέρω... θέλω να κοιμηθώ και να ιδώ στην ύπνο μου την εικόνα του...»

Εισώπησε μίαν στιγμήν κ' έξαφνα έτινάχθη.

«Πώς μοιάζουν! είπε στεναζών. Άχ! χλωροφόρμιο!... Δότε μου, γιατί πινώ πολύ!»

— Άς ψάξωμε! έπρότεινεν ο Πέτρος έναγωνίως.

— Ναι, έπεδοκίμασεν ο πουλπέρος; ή τσέπες του μπορεί να μάς μάθουν πολλά.

Έπλησίασαν σιγά τον Σάρδαν, ο όποιος δέν τους άντελήθη από τον πυρετόν.

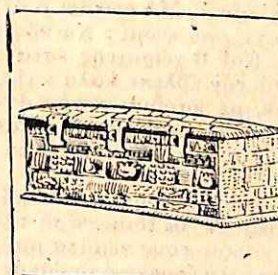
Αι φωτογραφίαι της οικογενείας.

Με πολλές προσυλάξεις, έβγαλαν όλα όσα περιείχοντο εις τα διάφορα θυλάκια του σάκκου του.

(Έπεται συνέχεια)

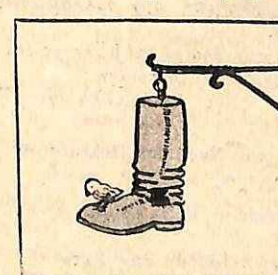
ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Το κιβώτιόν των κεφαλών

Το κιβώτιον τιούτο, όπως και ή «λεκάνη των θυσιών», ή δημοσιευήσα εις προηγούμενον φυλλάδιον, προέχεται από το Κουμασί. Είνε ξύλινον, έπιστρωμένον με πλάκας χαλκίνας, έπιχειρμασμένας θαυμασίως. Και το έχρησιμεύον διά να βάζουν μέσα την κεφαλήν του θύματος, μετά την ύσιν εκάστου πάθους, εις την αύλήν του βασιλέως Πρεμπελί!

Παράδοξος φωλεά

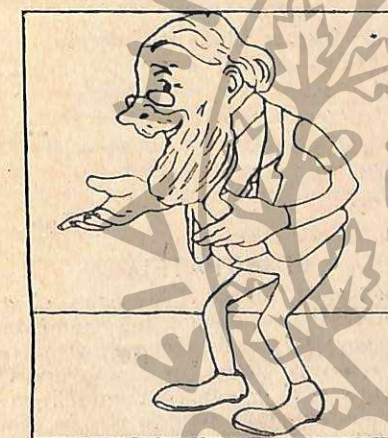
Εις την Νερμανδίαν, ένας σκουργιγής έναμε την φωλεάν του μέσα εις ένα πείδιον ύπεδμημα, κρεμασμένον ως σήμα απέξω από

είχε τρυπήση εις ένα μέρος από την σκουρίαν. Ο σκουργιγής έπωφελήθη του μικρού άνοιγματος δις να εισέλθη εις το ύπόδημα και να κάμη εκεί μέσα την φωλεάν του, ή όποια σείσεται συχνά υπό του άνέμου, αλλά χωρίς οι σεισμοί αυτοί να φρεβίζουν τον ένοικον, ο όποιος, φαίνεται, τους έχει συνειθίσκη όπως οι Ζακυνθιοί...

Έβδομαδιαίοι Διαγωνισμοί

α') Μαγική εικών

Έστάνη υπό του Έλληρος Σημαιοφόρου

— Διάβλε! δέν μπορώ να θυμηθώ πού έβαλα την πίπα μου!... Μην την βλέπετε σεις πουθενά;

β') Διά τους Γαλλομαθείς

Έστάνη υπό του Συριακού Πολεμιστού

* - b*n - ch*t - b*n - r*t

Νάναγλωσθή ή γαλλική αυτή παροιμία.

γ') Παίγνιον

Έστάνη υπό του Ίδεώδους Έλληνίδος

Α	ΕΥ	ΕΥ	Ε	ΧΘΗ
ΜΟ	ΠΑΙ	ΝΗΣ	ΤΟΣ	Α
ΣΥ	ΤΟΣ	ΕΙ	ΝΟ	ΝΟΣ
ΓΕ	ΡΟΣ	ΝΕΙ	Η	ΔΗ

Να συναρμολογηθούν οι συλλαβαί αυτά; ώστε να σχηματισθούν πέντε κοινάτα επίθετα.

Δήλωσις: Αί λύσεις—όσωνδήποτε ζητημάτων του αυτού φυλλαδίου, — συνοδεύονται υπό ενός μόνον δεκαλέπτου γραμματισμού.

Λύσεις του 45ου φύλλου

α') Η κατομή του καπετάνιου οχηματίζεται από τον καπνόν της πίπας του ναύτου; φαίνεται δέ το πρόσωπον, εάν ή άριστερά πλευρά της εικόνας, γίνη βάσις.—β') L'oisivité est la mère de tous les vices.—γ') Κόραξ, καρδερίνα, παπαγάλος, καναρίνιον.

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομι-
τού, Κεφ. Β

Τ' «ΑΡΜΑΤΑ»

“Όσον κι’ αν προσδεύει η τέχνη, δι-
δοντας ολοένα τελειότερα και ευμορφό-
τερα όπλα, όσο κι’ αν λαχταρά το έλλη-
νόπουλο σφίγγοντας τα νέα τουφέκια,
τά ευμορφα και πολύπλοκα, ποτέ η λα-
χτάρα αυτή δεν θα φθάσει τη συγκίνησι
που προσεχούν τα άγια και ιερά εκείνα
τ’ άρματα τα μυριοδοξαμένα.

Γιατ’ είνε ιερά και άγια τα ξεθωρια-
σμένα αυτά όπλα, τα όπλα — σαν κάθε
μεγαλειό — γιατί είνε ιερό το αντίκρυ-
σμά των εκεί ψηλά στο εικονοστάσι από
κάτω, κορμασμένα, ’στ’ τρεμόλαμπο φώς
της καντήλας, το παχιονόστιχο.

Περήφανος όποιος βαστά τέτοιο φυ-
λαχτό ’στ’ σπίτι του από γενεάς εις γε-
νεάς, περήφανος όποιος εμπορεύει κάθε
πρωί να γλυκοκυτάξει με ένα σύγκρυο
ήδονικό, μ’ ένα κρυστάλλινο δάκρυ, τ’
άρματα του παππού και του προπάππου,
και να τα λιβανίζει, τα ιερώτατα, με
χίλιες εύχες και αναμνήσεις.

“Όπλα διαφροστερανόμενα του Καραϊ-
σκάκη και του Κολοκοτρώνη κι’ όσων
ήρώων, που σεις μόνο έννοώσατε τον
ήρωικό παλμό τους, παλμό γιγαντομά-
χων, όπλα τιμημένα!

Τί κι’ αν περνάει ο χρόνος άγριος,
σαρώνοντας τα παλιά όλοένα, ο βάνου-
σος, τί κι’ αν φεύγει μακρινά απ’ την
ευτυχισμένη εκείνη εποχή, την ένδοξό-
τατη... Εκείνα πάντα όσο υπάρχει τοί-
χος έλληνικός, πάντα θα μένουν κορμα-
σμένα, τ’ άρματα τα ήρωικά.

... Εικόνας περασμένες, της άνδρείας
γιγάντιες εικόνες και του ήρωισμού, ό-
νειρα έλπιδοφόρα, της μικρής μας μάν-
νας όνειρα μεγάλα... τ’ άρματα τα ή-
ρωικά.

“Εσπερος

Ο ΠΑΤΕΡΑΣ

Στόν μικρό μου Α. Π.

“Ένα ξανθό αγοράκι, ντυμένο με μαύ-
ρη ποδιά με κόκκινα σειρήνια, κρατού-
μενο στο χέρι του πατέρα του, ύψηλο
άξιωματικό, βαδίζει βιαστικά, χαρού-
μενα. Τους παρακολουθώ με ένδιαφέρον.
“Ο πατέρας κάπου- κάπου γυρίζει και
κιντάει το μικρό και το βλέμμα εκείνο
δείχνει όλα τα αισθήματα που πλημμυ-
ρίζουν τη φιλοστοργή πατρική του ψυ-
χή. Τη χαρά και την υπερηφάνειά του
για το όμορφο και έξυπνο παιδάκι του,
την αγάπη του την άπειραντη για το λευ-
κό εκείνο προσωπάκι με τα μαύρα μα-
τάκια, τες έλπίδες του για το μέλλον.
Πηγαίνουν σχολείο. Καθώς φαίνεται από
την καινούργια και άδεια σάκκα του
παιδιού, για πρώτη φορά πηγαίνει να έγ-
γράψει το μικρό του μαθητή, να τον
εισαγάγει δηλαδή εκεί όπου με την ά-
ξία του θ’ αποκτήσει τα όπλα που χρειά-
ζονται για τον άγώνα της ζωής που έχει
μπροστά του. Στρέφει πάλι ’ς αυτό και
τό βλέπει, τό βλέπει. Τό βλέμμα του

φανερώνει τώρα όλους τους φόβους του
για τη μικρή εκείνη όπαρξη, για τους
κόπους και τα έμποδια που έχει ν’ άπαν-
τήση στο δρόμο του, και εύχεται μυστι-
κά ’στ’ όν Θεό να τον άφήσει να ζήσει, για
να του είνε πάντα οδηγός και βοηθός.
Σε λίγο τό ξανακυτάζει. Θά τό βλέπει
με τό νου του μεγάλο, άνδρα άξιο αύ-
τού και του όνόματός του και της πα-
τρίδος του, γιατί τό βλέμμα του αστραύ-
φτει γεμάτο χαρά και αγάλλιας, που
νομίζει ότι βλέπει την έκτίμησι και την
αγάπη της κοινωνίας προς τό παιδί του,
και γελά και χαίρει ο ευτυχής πατέρας.
Και ο μικρός, άμέριμνος, χαρούμενος,
βαδίζει άφελής ’στ’ πλάι του με καμάρι.

Γλυκοχάρμα

ΜΑΣ ΕΦΕΡΕΣ, ΘΕΕ, ΤΗΝ 'ΜΕΡΑ!

Μας έφερες, Θεέ, την 'μέρα!
Έδωκε ο ήλιος, νά, χρυσώνει
τα σύννεφα, τόν ουρανόν!
Κάθε πουλάκι ξετρυνώνει
απ' την φωλιά που ήταν κρυφό
κι' όλο πετάει 'στ' όν άέρα
ξεκουρασμένο κι' έλαφρό...

Μας έφερες, Θεέ, την 'μέρα!
Από τη μάνδρα τη μικρή
μαζί με τ' άσπρα πρόβατά του
προς τό βουνάκι έκινει
έναν βοσκό: για συντροφιά του
'στ' ά χέρια παίρνει την φλογέρα
και περπατώντας τραγουδεί...

Μας έφερες, Θεέ, την 'μέρα!
Είς τόν άγρό που είνε γεμάτος
από σιτάρια ύψηλά,
ό θεριστής — γέρος γεννάς —
άρχισε κι' όλα τα δουλειά
κι' όλο ή φωνή του 'στ' όν άέρα
τους συντροφούς του προσκαλά...

Μας έφερες, Θεέ, την 'μέρα!
“Όλα τα γέμισμα χαρά
‘Η φ' όσια όλη εύγνωμοσύνη
Σ' εύχαριστεί, Σε προσκυνά,
κι' 'στ' α πουλάκια φωνή δίνει
'ωσάν φιλόστοργη πατέρα
Σέ, τό καθένα νά έξυμνά!

Κύμα

ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΙΑ

Πρωί-πρωί, μόλις έξυπνοΰσαν οι γα-
λήνιοι νυκτερινοί δρόμοι του χωριού από
τόν ύπνον των, τρεις-τέσσαρες χωριάτες
εστέκοντο έξω από την Δημαρχίαν. Οι
άνθρωποι μετ' όλίγον έδιπλασιάστησαν,
έτριπλασιάστησαν, μεταξύ των δε ευρί-
σκετο και μία χωριατοπούλα με δύο κο-
τόπουλα εις τα χέρια, δια νά τα πουλήσει
εις τους έπιβάτας του σιδηροδρόμου.
“Αλλά, τί ήθελαν εκείνοι οι άνθρωποι,
τόσον πρωί και με τόσην ψύχραν; “Α-

πλούστατα: “Εδιάβαζαν τό διάταγμα της
έπιστρατείας, κολλημένον μέσα εις την
προθήκη, την τοποθετημένην δεξιά
εις την πόρταν της Δημαρχίας. Κανείς
δεν έξέφραζε δυνατά τόν ένθουσιασμόν
του, έκτός από τους νέους, οι όποιοι γνω-
ρίζουν νά τραγουδούν και όχι νά φροντί-
ζουν, όπως ο γηραιός χωριάτης, για τα
ζά και τα παιδιά. Αυτοί ήσαν ένθουσια-
σμένοι. “Γέρο, Ζήτω ο Πόλεμος!”

“Ο γέρος τόν έκύτταζε καλά-καλά, εκού-
νησε τό κεφάλι του και άπήντησε. —Ναί,
ζήτω ο Πόλεμος... μιά τί θα γίνει ή γυ-
ναίκα, έτοιμόγεννη.
— “Αι, εγώ τί νά λέω που μου 'πή-
ραν τάλογα και τό λεωφορείο; είπε άλ-
λος χωριάτης.

— “Αί, δέν πειράζει, έχομε ακόμα τ'
άμπέλα άτρύγητα.

— “Ναί, άτρύγητα! “Αλλοίμονο! Τί νά
πρωτοκάμης μ' έξη παιδιά, βρε άδερφέ;

— “Είνε μεγάλα τα παιδιά σου, γέ-
ρο; — Μπα, τό πιο μεγάλο είνε ίσαμε
δώδεκα χρονών. “Αι, τουλάχιστον άς
μουπλervαν τα δύο, τα τρία, μιά και τα
τέσσερα; Τί νά πρωτοκάμω τώρα, πές
μου τώρα τί νά πρωτοκάμω; — “Α,
γέρο! “Όλοι θα φροντίσουμε για την πα-
τρίδα, άλλος τα παιδιά, άλλος τα ζά. Σε
τρέφει ή πατρίδα! — “Ναί, δέν λέω,
καλά κι' άγια δλ' αυτά, Μά ρωτάει ο άλ-
λος που θι 'βρω κι' εγώ ψωμί; Νά κόψω
απ' τόν τοίχο;” Και ο χωριάτης έσταύ-
ρωσε τα χέρια και τόν έβλεπε καλά-καλά,
με κακντοέχεαν, με καρδιάν κενήν από
ένθουσιασμό. Είχε την διάθεσιν νά κλαύ-
ση. “Επειτα έριξε τα χέρια πίσω κι'
ετράβηξε.

Σε λίγη ώρα ήρθε τό τραίνο, γι' άπά-
νω. Μερικοί έσερναν οι ίδιοι, από την
άλλη μεριά, τα κάρρα τους γεμάτα μού-
στο. “Η χωριατοπούλα έτρεχε από βαγόνι
σε βαγόνι. “Κυρία, πάρτε κοτοπουλάκια,
κυρία! πάρτε. Σε δύο λεπτά ήρθε και
τό άλλο τραίνο. Τότε μιά φωνή έσηκώ-
θηκε; “Ζήτω ο Πόλεμος! Ζήτω ή Πατρί-
δα!” “Άλλοι έσήκωναν με βεβαισμένη
κίνησιν τα χείλη τους νά χαμογελάσουν,
άλλοι έπετοΰσαν ψηλά τα καπέλλα τους.
“Ζήτω!”

Τέλλος “Αγας

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

“Η μαμμά του Μπέμπη τόν συλλαβάνει
νά τρώγ το γλυκό.
— Δέν μου λές, τόν έρωτά, τί θάλεγες έσύ
άν έβλεπες άλλο παιδί νά τό τρώγ;
— “Θά τοΰλεγα: φάγε και τάλλο και μί
τό ξαναζήνης!

“Εστάλη υπό του Συργανού Πολεμιστού

— Πές μου, Γιαννάκη, μ' αν φράσιν από τό
Εύαγγελιον.

— “Και άπελθόν ο 'Ιούδας άπήγγατο.”

— Πολύ καλά! μπράβο! Και καμ' αν άλ-
λην;

— “Πορεύου και σύ και πράττε όμοιως!”
“Εστάλη υπό του Περέως

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΠΡΟΣ ΤΑΚΤΙΚΗΝ ΑΝΑΝΕΩΣΙΝ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙΑ ΤΟ ΕΤΟΣ 1913

Θά διανεμηθούν και πάλιν Δώρα άξίας 1700 δραχμών δια κλήρον, και έν
βραβείον από 3 έως 49 δραχ. προς πάντα έπιθυμούντα νά τό αποκτήση.

“Η Διάπλσις, της όποιας τό 34ον έτος λίγγε
την 30 Νοεμβρίου, σάς προσκαλεί νά αναεώσετε την
συνδρομήν σας δια τό 35ον έτος (1913), τό ό-
ποιον άρχίζει από 1ης Δεκεμβρίου.

“Η Διάπλσις σάς υπόσχεται, ότι ο νέος της
τόμος θά είνε πολύ άνώτερος και του έφετεινού.
“Η δε κυριωτέρα έλξις θά είνε μία μεγάλη και-
νοτομία, περί της όποιας, όταν θά επιτρέψουν αι
περιστάσεις της Πατρίδος νά πραγματοποιηθή, θά
πληροφορηθήτε έν έκτάσει.

“Η Διάπλσις διατηρεί αναΰξητον πάντοτε την
μικράν συνδρομήν της—8 δρ. δια τό ‘Εσωτερικόν
και 10 φρ. δια τό ‘Εξωτερικόν,— ή όποία παρέ-
χει εις τους συνδρομητάς τόσα προνόμια άπέναντι
τών κατά φύλλον άγοραστών.

“Η Διάπλσις, δια νάνταμείνη τόν ζήλον των
προθυμοτέρων συνδρομητών της, θά διανεμη και
φίτος ΔΩΡΑ ΑΞΙΑΣ 1700 ΕΝ ΟΛΩ, ΔΡΑΧ.
εις πέντε Κληρώσεις. Έκ τούτων ή μία θά είνε
‘Εξαιρετική Κληρώσις και θά γίνει εύθως την

πρώτην έβδομάδα του Δεκεμβρίου. Είς την κληρωτίδα θά τεθούν οι αριθμοί όλων όσων
άνεώσαν ή θάναεώσουν την συνδρομήν των, έτησιαν ή εξαίμνον, μέχρι της 30
Νοεμβρίου έ.ε., θά κληρωθή δε εις μόνος, ο όποιος θά κερδίση

ΜΙΑΝ ΛΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ

του Δανείου Κτηματικής Πίστεως της ‘Εθνικής Τραπέζης

ΑΞΙΑΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 100 με τόκον δραχμών 2,50 έτησις και μ' έλπίδα

ΚΕΡΔΟΥΣ ΔΡΑΧΜΩΝ 5,000

Είς έκάστην των άλλων τεσσάρων Κληρώσεων, θά διανεμούνται εις 50 κερδίζοντας
αριθμούς διάφορα Δώρα, άξίας 400 δραχμών (δια κάθε Κληρώσιν) των όποιων κατά-
λογος θά δημοσιευθή εις τό προσεχές φυλλάδιον.

“Η Α' Κληρώσις θά γίνει την 15 ‘Ιανουαρίου,
“Η Β' Κληρώσις θά γίνει την 15 ‘Απριλίου,
“Η Γ' Κληρώσις θά γίνει την 15 ‘Ιουλίου, και
“Η Δ' Κληρώσις θά γίνει την 15 ‘Οκτωβρίου.

Είς έκάστην των Κληρώσεων τούτων θά συμμετάσχουν οι έχοντες προσληρώσει
συνδρομήν έτησιαν, έννεάμηνον, εξαίμνην ή τρίμηνον, έντός της όποιας θά συμπερι-
λαμβάνεται ή ήμερα καθ' ήν θά γίνεται ή Κληρώσις.

“Ο αριθμός της αποδείξεως πληρωμής έκάστου συνδρομητού, είνε και ο αριθμός του
Λαχείου. “Η δε απόδειξις αυτή θά πληροφορή τόν συνδρομητήν άκριβώς εις πόσας και
ποίας Κληρώσεις δικαιούται νά λάβη μέρος, αναλόγως του χρόνου καθ' όν έγγραφεται
και της διαρκείας της συνδρομής του.

“Εννοείται, ότι όχι μόνον οι άναεοΰντες την συνδρομήν των, αλλά και οι νέοι
έγγραφόμενοι συνδρομηταί, είτε άπευθείας είτε δια Ξεσπαθώματος, λαμβάνουν μέρος
εις τας Κληρώσεις των Δώρων.

ΚΑΙ ΕΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ

Και τό μόν Λαχείον είνε δια τους τυχερούς. “Αλλά δι' όλους έν γενει τους προ-
θύμους υπάρχει και έν βραβείον, τό έξής: Τους 7 τόμους “Διαπλάσεως” των έτών 1899
έως 1905, ών έκαστος τιμάται δρ. 7, καθώς και τους 7 τόμους των έτών 1906 έως 1912, ών
έκαστος τιμάται δρ. 8, οι έγγραφόμενοι ή άναεοΰντες την συνδρομήν των μέχρι της 30
Νοεμβρίου έ.ε., δικαιούνται νά τους πάρουν, όλους μαζί ή όσους θέλουν, προς δρ. 4
έκαστον. Προς τότο διετέθησαν 50 αντίτυπα έκάστου των άνωτέρω τόμων, (έν όλω τόμοι
700) δια νά πωληθούν μόνον εις τους ως άνω προνομιούχους συνδρομητάς και μόνον με-
χρι της 30 Νοεμβρίου. (Μετά την προθεσμίαν αυτήν, ή μετά την εξαίμνην των 50 αντι-
τύπων έκάστου τόμου, τό προνόμιον παύει). Οι τόμοι αυτοί είνε 14. Και αν π. χ. τους
παραγγείλη κανείς όλους, θά έχη εύθως μίαν έκπαυσιν, ένα δάρον από 49 δραχμάς.

“Αλλ' άνεξαργήτως δάρων και βραβείων, ή έγκαίρος άναεώσις της συνδρομής
είνε τό πρώτον καθήκον κάθε καλού συνδρομητού. Και αυτό τό καθήκον προσκαλώ ση-
μερον τους φίλους μου νά εκπληρώσουν όσον τό δυνατόν ένωρίτερον και νά μου δείξουν
έμπράκτως την αγάπην και τόν ζήλον των.

Δελτία ‘Εγγραφής θά σάς μοιράσω με αυτό ή με τό έρχόμενον φύλλον. “Αλλά
γνωρίζετε, ότι τό Δελτίον δέν είνε απαραίτητον. Μία έπιστολή έμπορεί εξαίρετα νά τό
αντικαταστήσει” ο δε ασφαλέστερος τρόπος της άποστολής χρημάτων, είνε ή Ταχυδρομική
‘Επιταγή. ‘Εμπρός λοιπόν! Σας περιμένω.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

‘Αθήναι, 38, όδός Εϋριπίδου
την 17ην ‘Οκτωβρίου 1912.

ΚΑΙ αυτήν την έβδομάδα είχα πολλές έγ-
γραφάς και άναεώσεις δια τό έρχόμενον έτος.
Εύχαριστώ τους καλούς μου αυτούς φίλους
και έλπίζω, ότι τώρα καλίστα που δημοσιεύ-
εται και ή τακτική Πρόσκλησις, θά σπεύσουν
νά τους μιμηθούν και οι λοιποί.

“Από ήσων άσθενής, Χρυσοπηγήτισσα, τί
νά γίνει! “Ελπίζω νά δυναμώσης γρήγορα και
νά επαναλάβης τάχαπτά σου μαθήματα.
Προσπάθησε τώρα νά μου έγγράψης την φί-
λην σου.

Βιδυρή ‘Ελληνοπούλα, ή εύχή “που θα γίνει
από γιλιάδας στόματα” (δέν λές έκατομύ-
ρια;) εκπληρωτά! έντός όλίγου. Σου έστειλα
τό βραβείόν σου. Τό λάθος, ως θά είδες, έδιορ-
θώθη. “Ενδεκα είνε τα Εξσημά σου. Δεκαπέντε
ήμέρας έκαμε νά έλθη ή έπιστολή σου!

Ευγε εις τόν αγαπητόν μου συνδρομητήν Α.
Π. Λέωσιν. Είνε μικρός, αλλά τό καθήκον
του προς την Πατρίδα τό ξέρει. Και μόλις
έμαθεν ότι ή ‘Ελλάς κάμνει πόλεμον,—ό φί-
λος μου μένει εις την Αίγυπτον,—άμέσως
έμάζεψε τας οικονομίας του, καθώς και του
άδελφού του, και έκαμεν ένα τσέκ από 24
φράγκα δια τό Νοσοκομείον της Πριγκηπίσσης
‘Αλίης. Και πάλιν ευγε εις τόν μικρόν φι-
λόπατριν και εις τόν άδελφόν του!

“Ο ‘Αλέξανδρος Μαυροκορδάτος μου γρά-
σει, ότι εις τό Γυμνάσιον της πόλεως του ή
ιδέα του κουμπαρά έτέθη εις ένεργειαν. Κάθε
πρωί οι μαθηταί όλοι ρίπτουν από μίαν πεν-
τάραν ή μίαν δεκάραν. Και μαζεΰνται, μό-
νον από τό Γυμνάσιον, 400 δραχμαί τόν μήνα
δια τας οικονομίας των πτωχών έφείδρων.
“Ε, είνε κάτι τί!

“Η Μπαρουτοκαπινομένη Γαλανόλεκη, ένα
παιδί γεμάτο ένθουσιασμό, έπέτυχε νά κατα-
ταχθή έθελοντής με τους Κρήτας φοιτητάς και
τώρα φεύγει για τη Δόξα. “Η εύχή μου τόν
συνοδεΰει. Γρήγορα νά ξαναγυρίση νικητής!

“Ο φίλος μας ‘Αγγελος ‘Αγγερινός μου γρά-
σει από την Νέαν ‘Υόρκην. “Επήγε πρό όλί-
γου εκεί δια νά σπουδάση ήλεκτρολογία.
“Αλλά τώρα που έχομεν πόλεμον και είνε επί-
στρατος, τί θά κάμη; “Θά ξαναγυρίση βεβαί-
α, δια νά κάμη τό καθήκόν του. “Ωστε δέν ση-
μαίνει που δέν έπρόφασε νά με άποχαιρέτηση,
φεύγων βιαστικά. Γρήγορα θά τόν ξαναδώ.

“Από τό δραϊότατον γράμμα του Τζελλο-
κόρπισον αντίγραφο αυτό: “...“Ημέρα έλευ-
θερίας, έθνική, άγια σαν την 25 Μαρτίου. Τό
έτος 1912 όαφήν χαράγμενος βαθεία τό δρόμο
του και έπειτα από αιώνας άκόμη θά τό ένθυ-
μούνται οι άπόγονοί μας και θά λένε τό 12,
όπως λέμε τώρα ‘μεις τό 21”. Και παρακάτω:
“Πως θά ήθελα νά κατοικήσω τώρα στη Λά-
ρισα! Για νά είμαι πιο κοντά στον πόλεμο,
για νά φθάγ ής ταΰτά μου ό ήχος του κα-
νονιού!...” Τώρα πιά, ο ήχος του κανονιού
άκούεται καλλίτερα... από την Πόλη!

“Ελαβα την φωτογραφίαν σου, ‘Ηρώς του
21, ν' εύχαριστήθηκε πολύ που σ' έγνώρισα.
“Ητσι, νά μου στέλλης κάθε τόσον, δια νά
παρακολουθώ την άνάπτυξίν σου. Και έπειτα,
ποιός ξέρει, καμιά φορά, καμιά φωτογρα-
φία σου έμπορεί και νά χρησιμοποιηθή...

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

“Εγκρίνονται: “Προσυχή” του Τέλλου
“Αγα” “Πως έγινε ή Σημάς μας” του Α.
θανασίου “Ανάκων”—α “Ο γείτονας μου έφε-
δος” της ‘Ελλάδος του Ρίγα—“Η νικητή
της Σημάς” του Πανελληνίου Πόδου—Μι-
κρά διάφορα διαφόρων.

Ἀπορρίπτονται : «Στὸν Ὀλυμπο» καὶ «Χάριν τῆς Πατρίδος» (ἀποφύγετε τὰ πολιτικά καὶ πατριωτικά θέματα πρὸς τὸ παρὸν εἶνε πολὺ ἀνώτερον τῶν δυνάμεων σου.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος φρ.1.Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νομβρίου 1912. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ α. ἀνήκουν εἰς ἀγῶνα, καὶ ὅσα ἀπὸ κ. εἰς κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα : Ξανθὴ Ἀγοράμπελη, κ. (Ε.Φ.) Πολικὸς Ἀσὶήρ, α. (Π.Ν.) Κνανοὺς Βόσπορος, α. (Δ.Ξ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Οὐδέμια πρότασις δημοσιεύεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ὡς ἑξῆς: Διὸ τὰς πρώτας τρεῖς προτάσεις ἐκαστοῦ φύλλου λεπτὰ 25. Διὰ τὰς ἐπὶ πλέον τοῦ αὐτοῦ φύλλου, 5 λεπτὰ ἢ ἑξῆς. —Προτείνονται μόνον οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο, πρὸς τοὺς ἔχοντας ψευδώνυμον ἐπίσης ἰσχύον διὰ τὸ ἔτος τοῦτο. Προτάσεις μὲ ὀνόματα, ἢ μὲ ψευδώνυμα κατηρημένα, δὲν δημοσιεύονται. —Ὁ ἐνὸς παρενθέσεως ἀριθμὸς σημαίνει πόσα τετράδια δὲν ἀνταπέδωσαν εἰσέτι οἱ προτείνοντες].

Μικρὰ Μυστικά ἐπιθυμῶν νάνταλλᾶξον : ἡ Ξανθὴ Ἀγοράμπελη (0) μὲ Ἐργατικὴν Μέλυσσαν, Λευκόπτερον Ἀγγελον, Κόρην τοῦ Βουνοῦ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς : Κορηλίαν Πρωτ. (ἐϋσχηρα νὰ σοὺ στέλῃς τοὺς «Καίρους»· τὴν συνδρομὴν σου, ὡς σοὺ γράφουν, ὅα στείλῃς ἀπ' εὐθείας) Περσέα (βραβεῖον ἔστειλα· δὲν εἶνε δυνατόν νὰ δημοσιεύσῃς τόσους «Περίπατους»· καλλίτερα νὰ διακόψῃς καὶ νὰ μοὺ στείλῃς τίποτε ἄλλο.) Ἀλεξάνδρον Χ. Β. (ναί, ἐπιτρέπεται) Α.Κάκο. (ἔχει καλῶς· ἐλπίζω νὰ ἐπιτύχῃς κανένα ἄλλον ἀργότερα) Χρήστον Κον. (περιμένω νεωτέρας εἰδήσεις, ἂν δὲν σὲ ἴδω εἰς τὰς Ἀθήνας) Ρόδον τοῦ Μαῖου (πολὺ μὲ συνεκίνησεν ἡ ὥραία πατριωτικὴ ἐπιστολὴ σου) Αὔραν τῆς Μουρίσας (αἱ παραγγέλαι σου ἐξετέλεσθησαν· ναί, πολὺ συγκινητικὸς ὁ λόγος τοῦ Ἀργυμανδρίτου σας) Ναυκρατοῦσαν (ἔστειλα) Κραυγὴν Νίκης (δὲν εἶται βέβαια μόνη σὺ ποὺ ἐγεννήθης τὸ 1897· ἐπειτα ἡ ἡττα ἐκείνη ἐξεπλύθη τῶρα μὲ τὸ πρᾶγμά, ὥστε κανένα λόγον δὲν ἔχεις νὰ ἐντρέπῃσαι) Βασ. Ν. Ματθ. (ἐκράτησα σημειώσεις) Ἀφροδίτην τῶν Μεδίκων, Τέλλον Ἀγρῶν, Σημαιοφόρον Ἑλληνα, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 17ην Ὀκτωβρίου, ὁλοκληρώσας εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

133ος Διαγωνισμὸς
Λύσεων Ἀγούστου—Νοεμβρίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 25ης Νομβρίου)

478. Λογοπαλαικὸς Δεξιόγραφος

Δυὸ γένη κ' ἓνα σύμφωνον
Εἰς τὴν σειράν ἐμπήκαν
Καὶ παλαιοὺς φίλους τοῦ
Τὰ τρία ἰγνῆζαν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

479. Συλλαβογράφος

Τὸ πρῶτον γράμμα
Καὶ ἓνα, δυό,
Πάμε στὴν Κόλασι
Μὲ τὸ καλὸ!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἰλίδος

480. Μεταγραμματισμὸς

Βγάλε ἰῶτα, βγάλε ρῶ
Καὶ ὅα ἰῶς εἰς τὸ λεπτὸ,
Κάποια πόλιν μακρὴν
Νόμισμα πῶς ὅα γενῇ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παπαγάλου τοῦ Τσάρου

481. Ρόμβος

*	=	Σύμφωνον.
**	=	Ἀντωνυμία.
***	=	Φυσικὸν φαινόμενον.
****	=	Ἑλλην. ποιητής.
*****	=	Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.
*****	=	Τρώγεται.
*	=	Σύμφωνον.

Καθεῖτως δὲν σχηματίζονται παντοῦ τ'αὐτά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Καρδίας

482. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ Κυβολέξου.

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐκαστῆς τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς συμφώνου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις, ἀποτελοῦσαι κατὰ σειράν Κυβολέξον :

Ἡσαΐ, σῆμα, ἀμήν, ἀγάς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὑδαίου Χάνου

483. Μεταμορφώσεις

Τὸ μέρος διὰ 4 μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ ὅλον.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαστροχαλαστοῦ

484. Ἀπορία

Τι πρᾶγμα, τὴν ἡμέραν, μὲ ἀνοικτοὺς ὀφθαλμοὺς δὲν τὸ βλέπομεν, ἐνῶ μὲ κλειστοὺς τὸ βλέπομεν :

Ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ὀνειρμένη Πατρίδα

485. Συλλαβικὴ Ἀκροστιχίς

Αἱ ἀρχικαὶ συλλαβαὶ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν κατὰ σειράν περιφτημον ἀρχαίων μάντιν.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος· 2, Ἀπόστολος· 3, Βασιλεὺς τῆς Αἰγύπτου· 4, Μῆγας Ἰταλὸς ζωγράφος· 5, Ὄρος ἐλληνικόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόδου τῆς Κρήτης

486. Ἑλληπισούμφωνον

οοο - α - ιαοα - α - ευει - ωι

Ἐστάλη ὑπὸ Χρυσάνθης Γ. Μωραΐτου

487. Γριψος

S

να	να
να	να
να	να
να	να
να	να
να	να
να	να

Τὰ ρητά :

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάντιος Κάλχαντος

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 41

413. Ἀρίστα (Ἀρης, τά.)—414. Μόναχον-μοναχός.—415. Μουσικὴ-σκη.

416. ΤΕΝΕΔΟΣ ΔΙΝΕΙΑΣ ΕΛΒΕΤΙΑ ΝΕΜΕΣΙΣ ΠΕΡΣΕΥΣ ΣΙΚΕΛΙΑ ΣΤΡΥΜΩΝ
417. Ὅταν λὲς καὶ δὲν τὸ κάνης, τὴν ὀ πόλιν σου γάνεις.—418. Τὸ κρίνον.—419. ΑΝΑΦΙΛΑΤΟΣ (Ἀδελφός, Νάξος, Αἰθρα, Φόλος, Ἡσιόδος).

—420. Φίλει ἑαυτοῦ πλεῖον οὐδὲς οὐδένα.—421. Ὁ Γανυμήδης ἦτο ὥρατος ποιμὴν (ὁ γὰρ νι μὲ δις - ἦ τὸ - ὦραι - ὡς πῖ μὴν).

ΟΙ ΑΛΛΑΞΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ
Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται, διὰ νὰ μὴ παραλίπη τὸ φύλλον των, νὰ δηλώσῃν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας, ἀποστελλόμενες καὶ 50 λεπτὰ διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταινίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνόμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ φύλλου.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Ἡ λέξις μὲ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν λεπτὰ 10, διὰ δὲ τοὺς συνδρομητὰς μας λεπτὰ 5 μόνον· μὲ παχέα στοιχεῖα τὸ διπλάσιον, καὶ μὲ κεφαλαῖα τὸ τριπλάσιον. Ἐλάχιστος ὅρος 15 λέξεις, δηλαδὴ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι τῶν 15 πληροῦνται ὡς νὰ ἴσαν 15. Ὁ χωριστὸς στίχος, ἔστω καὶ ἀπὸ μίαν λέξιν, μὲ κεφαλαῖα ἢ παχέα ἢ ἀπλὰ στοιχεῖα τῶν 8 στιγμῶν, ὑπολογίζεται ὡς ἑξῆς λέξεις ἀπλᾶς.—Αἱ μὴ συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου ἀγγελίαι δὲν δημοσιεύονται].

Μετέβη γὰρ σπουδῶν εἰς Νέαν Ὑόρκην ὁ Ἀγγελος Ἀυγερινός. (1Β', 303)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ

Παρακαλοῦνται ἅπαντα τὰ ἀπανταχόθεν μέλη τοῦ «Παλαμήδους», νὰ ἀνανεύσωσι τὰς συνδρομὰς των, παρελθούσης πρὸ πολλοῦ τῆς Α' τριμηνίας. (Ἐκ τοῦ Γραφείου τοῦ Προέδρου.) (1Β', 304)

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ, εἰς δύο τόμους, ὅα ἐκδόθη ὑπὸ τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς Ἐστίας μετὰ τὸν πόλεμον, ἐπισυνδυασμένης τῆς ἐκτυπώσεως εὐθὺς ὡς τὸ ἐπιτρέψουν αἱ περιστάσεις. Ἐκδότης, Ι. Δ. Κολλάρος.

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 45ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἴδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 409)

ΑΘΗΝΩΝ : Ἀλ. Π. Ἀποστολίδης, Ἀθ. Ζ. Χαλκιάς, Θεοδ. Παναγιωτόπουλος, Εὐαγ. Κ. Γεωργίου, Δρόσος τῆς Πρωίας, Λυκοστάσιον τῆς Ἀνατολῆς.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Στυλ. Τσιλιμγκας.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ :

ΑΓΙΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ : Τούλα Παπαχρονιοπούλου.

ΑΡΓΟΥΣ : Βασ. Πήτας.
ΙΘΑΚΗΣ : Π. Γ. Ἀρσένης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ : Ὀλγα Θ. Καζιάνη.
ΛΕΧΑΙΝΩΝ : Ρόδον τοῦ Μαῖου (43)
ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ : Θεοφ. Γ. Καββιάς
ΠΑΤΡΩΝ : Πατριὸν Ναυτοπούλου
ΠΕΤΑ (Ἀρσος) : Ἰωάν. Γ. Ἀλεξίου.
ΣΠΑΡΤΗΣ : Ν. Ι. Κίνας, Λεων. Ν. Σπανόπουλος, Βασ. Κ. Παπαδόπουλος.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ : Ἀργυρῶ Ι. Μιχαήλ, (44, 45)

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ :

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Ζεφυρτίτις (44, 45).

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων ὁρθεὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληροῖδα καὶ ἐκηρύχθη ὁ ἐν Ἀθήναις ΑΘ. Ζ. ΧΑΛΚΙΑΣ, ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας, ἀπὸ 1ης Νομβρίου.

Πλεονάζουν λεπτὰ 10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών. Οἱ ἀποστέλλαντες ἄνευ δεκαλέπτου τὴν λύσιν δὲν ἀναφέρονται, οὔτε οἱ ἀποστέλλαντες πεντάλεπτον ἀντὶ δεκαλέπτου. (Γραμματόσημον ὀνομαζικὸν 10 παρα ἰσοδυναμεῖ μὲ 5 λεπτὰ ὥστε διὰ 10 λεπτὰ χρειάζεται γραμματόσημον 20 παρα.)

Τὸς κ. Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ, τοῦ συνεργάτου μας ΕΨΙΛΟΝ :

“Τ” ΑΞΕΧΑΣΤΑ,

(Ἀναμνήσεις τοῦ 1897)

τιμώμενα διὰ πάντα ἄλλον ἀρχιμὰς δύο, παρέχονται εἰς τοὺς συνδρομητὰς μας ἀντὶ μῖας μόνον δραχμῆς καὶ, ταχυδρομικῶς ἀποστέλλόμενα, ἀντὶ φρ. 1,10.

Αἱ παραγγέλαι, συνοδεύόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου, πρὸς τὸ Γραφεῖον τῆς Διαπλάσεως.